

Cad frunze...

Camelia Ardelean

Cad frunze de-ntuneric din cerul de cerneală,
Pe valurile nopții să plâng, am obosit.
Iubirea mă-mpresoară acut, perfida boală
Îmi macină cu vervă tot trupul istovit.

Mă-ngână liliicii, înfiorând pădurea,
Alerg înfrigurată-n coșmaruri, tremurând,
Se sting în mine vise și gândul mi-e aiurea,
La patima nebună, din mine devorând.

Se cern prin noi iluzii cu chip de neființă,
Din fructul pasiunii eu nu voi mai gusta,
În volbura de temeri, curg ploi de neputință,
Amar mi-e gustul rănii lăsat de gura ta.

Prin calde simțăminte, mă lupt cu îndoiala,
În șiruri cristaline răzbat tăcute ploi,
Sub falduri reci de ceață rânjește șovăiala,
Pleznindu-mă cu clipe zdrobite de șuvoi.

Mai am o năzuință și-apoi renunț la luptă,
Predându-mă durerii cu chip de catifea:
Cu franjurile frânte din inima cea ruptă,
La geamul amintirii să-mi împletești perdea!